

Arrest

nr. 186 198 van 28 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 14 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 juni 2015 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten.

Op 20 mei 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor visa lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging met haar stiefmoeder, die in België als vluchteling erkend werd.

Op 2 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Commentaar: Betrokkene kan niet genieten van gezinshereniging op basis van artikel 10 van de wet van 15.12.1980 om de in België wonende erkende vluchteling M. H. M. te komen vervoegen. Betrokkene zou haar stiefmoeder willen vervoegen, dit is echter niet mogelijk op basis van de bepalingen in de wet van 15.12.1980 die betrekking hebben op gezinshereniging.

Tevens zijn er ter staving van de aanvraag van betrokkene onvoldoende humanitaire elementen naar voren gebracht die de uitzonderlijke afgifte omwille van humanitaire elementen van een visum D op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 zou kunnen rechtvaardigen. Betrokkene verblijft immers als Somalisch onderdaan in Oeganda en heeft er asiel aangevraagd. In Oeganda is het volgens de informatie die onze Belgische diplomatieke vertegenwoordiging heeft perfect mogelijk om naar school te gaan voor betrokkene, gelet op de grote Somalische gemeenschap in de van enige inspanningen zich integreren in de Oegandese maatschappij, dit door in eerste instantie school te gaan lopen.

Daarenboven is betrokkene op een degelijke manier gehuisvest en kan de situatie waarin betrokkene verkeert niet worden gekwalificeerd als een situatie met een voldoende grote hulpbehoefte die de kansen zich op een normale manier te ontwikkelen in Oeganda zou fnuiken. Indien het betrokkene ontbeert aan financiële middelen, kan betrokkene financieel worden onderhouden door middel van stortingen van geld van haar familie in het buitenland zoals dit voor de aanvraag tot het bekomen van het visum door betrokkene ook het geval was.

Bovendien zal betrokkene niet geïsoleerd in Oeganda blijven, maar zal zij in het gezelschap van haar bijna meerderjarige zus in Oeganda kunnen blijven. Ook werd in dit opzicht niet verduidelijkt wat er met de vader van betrokkene is gebeurd.

Omwille van de boven aangehaalde elementen kan aan betrokkene geen visum D worden afgeleverd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 10 en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht. Gelet op de nauwe samenhang van de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen toe als volgt:

“II.2.1. De verwerende partij heeft de visumaanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij geweigerd omdat verzoekende partij zich niet kan beroepen op artikel 10 vreemdelingenwet om haar stiefmoeder te vervoegen.

II.2.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.2.3. Verwerende partij maakt in casu geen toepassing van artikel 12bis, § 5-6 van de Vreemdelingenwet, aangezien Somalische documenten per definitie niet betrouwbaar zijn. Dit is immers een reden waarom Somalische documenten nooit gelegaliseerd worden door de Belgische instanties.

Artikel 12bis (eigen onderlijning):

“[...]”

II.2.4. Verwerende partij had in casu de verklaringen van mevrouw M. H. moeten nagaan om alsnog de adoptieband te kunnen vaststellen.

Zo heeft de stiefmoeder wel degelijk in haar asielaanvraag aangegeven dat zij adoptiekinderen had. Zie verklaring vraag 10 dd. 12.11.2012 samenstelling van familie – kinderen onder voogdij of geadopteerd/kinderen waarvoor u verantwoordelijk bent (Cf. Stuk 3).

Zo blijkt duidelijk dat de stiefmoeder van verzoekende partij reeds voorafgaandelijk aan de erkenning van de vluchtelingenstatus gewag gemaakt heeft van haar adoptiekinderen, met name verzoekende partij.

Dit spreekt ontegensprekelijk in het voordeel van verzoekende partij.

Ook kon verwerende partij overgegaan zijn tot een persoonlijk onderhoud met de betrokken partijen, desgevallend via de Belgische ambassade...

Verwerende partij heeft nagelaten dit te doen, hetgeen onzorgvuldig en onredelijk is."

En

"II.3.1. Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"[...]."

II.3.2. Verwerende partij heeft in casu een positieve verplichting om verzoekende partij en haar stiefmoeder een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen. Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. Verwerende partij stelt onder andere in de thans bestreden beslissing dat verzoekende partij op een degelijke manier gehuisvest werd en de situatie waarin verzoekende partij zich bevindt kan niet gekwalificeerd worden als een situatie met een voldoende grote hulpbehoefte.

Verzoekende partij vraagt zich af waar verwerende partij die indruk gehaald heeft. Verzoekende partij, die op heden minderjarig is verblijft, thans alleen op een kamer met andere mensen. Zonder het bijzijn van haar familie.

Aangezien de stiefmoeder van de verzoekende partij in België erkend werd als vluchteling, kan de verwerende partij in elk geval niet ernstig voorhouden dat de verzoekende partij en haar stiefmoeder in Somalië kunnen samenwonen. Een familieleven in Somalië is voor hen dus onmogelijk.

II.3.4. Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoekende partij en haar stiefmoeder redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten.

II.3.5. De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

"Verzoekster stelt dat verwerende partij de verklaringen van mevrouw M. H. [...]had moeten nagaan om alsnog de adoptieband te kunnen vaststellen. Zij stelt dat haar stiefmoeder tijdens de asielprocedure verklaarde dat zij adoptiekinderen had, zodat die verklaring ontegensprekelijk in haar voordeel speelt.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het betoog van verzoekster faalt, aangezien uit het administratief dossier geenszins kan blijken dat er sprake is van enig adoptieband tussen haar en mevrouw M. H. [...] In het administratief dossier kan enkel een document worden teruggevonden waaruit blijkt dat aan haar stiefmoeder enkele verantwoordelijkheden over verzoekster zouden zijn overgedragen. Het feit dat mevrouw M. H. [...] tijdens haar asielprocedure verklaarde dat zij adoptiekinderen heeft, volstaat geenszins om de adoptieband aan te tonen ook al zou dit volgens verzoekster in haar voordeel spelen.

Verwerende partij heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking van het tweede middel blijkt

dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verwerende partij gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, zij geen rekening zou hebben gehouden. (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)
Zodoende werd voldaan aan de zorgvuldigheidsplicht.
Het tweede middel is niet ernstig."

En

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen.² Het recht op gezinshereniging is geen vrijgeleide om de toepasselijke wetgeving te omzeilen. "Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. (...) Een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM (...)."

Opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 EVRM, moet verzoekster op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aantonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie van een vreemdeling en zijn familie. (RvV, 27 mei 2008, nr. 11.801)

Verzoekster gaat er klaarblijkelijk van uit als zou zij hebben aangetoond dat er sprake is van een gezinsleven beschermenswaardig onder artikel 8 EVRM.

Verwerende partij stelt vast dat verzoekster geenszins aantoont dat er sprake is van een gezinsleven tussen haar en haar stiefmoeder dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou vallen.

Behoudens de vaststelling dat zij minstens sedert 3 jaar gescheiden leeft van haar stiefmoeder en dat in het administratief dossier enkel een document kan worden teruggevonden waaruit blijkt dat aan haar stiefmoeder enkele verantwoordelijkheden over verzoekster zouden zijn overgedragen, laat een vage bewering zonder dat andere concrete en gestaafde elementen worden aangebracht, niet toe vast te stellen dat er sprake is van een dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat er sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, noch maakt zij aannemelijk dat er een band bestaat tussen de familie- of gezinsleden die voldoende hecht is om onder de toepassing van artikel 8 EVRM te vallen.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16).

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Niets belet verzoekster een nieuwe aanvraag met het oog op het bekomen van een visum in te dienen en een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

"De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zich zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden." (RvV, 9 februari 2010, nr. 38 367)

Verzoekster laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.

Het derde middel is niet ernstig."

2.2.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het licht van de wettelijke bepaling die in de bestreden beslissing wordt toegepast.

In de bestreden beslissing wordt terecht aangegeven dat de verzoekende partij niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet valt, daar de referentiepersoon haar stiefmoeder is. Daarenboven bevat het administratief dossier geen stukken waaruit blijkt dat de verzoekende partij door de referentiepersoon geadopteerd werd. Vervolgens wordt terecht onderzocht of aan de verzoekende partij een visum lang verblijf kan worden uitgereikt op basis van artikel 9 *juncto* artikel 13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

Noch in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, noch in artikel 13 van de Vreemdelingenwet, wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen teneinde een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te bekomen. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid en het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf is geen recht maar een gunst. Deze discretionaire bevoegdheid ontslaat de verwerende partij er echter niet van te antwoorden op de door de verzoekende partij aangehaalde elementen in de aanvraag en een grondig onderzoek te voeren. Immers de wetgever voorziet in artikel 9 van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid tot afgifte van een machtiging tot voorlopig verblijf indien er voldoende humanitaire redenen aanwezig zijn.

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij in het verzoekschrift geen rekening te hebben gehouden met haar gezinsleven die ze met de referentiepersoon onderhoudt en waarvan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was, gelet op de stukken van het administratief dossier. Ze beklemtoont dat de referentiepersoon reeds bij het indienen van haar asielaanvraag op 12 november 2012 melding heeft gemaakt van de verzoekende partij en haar zus. Voorts betwist de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing waar er gesteld wordt dat ze deugdelijk gehuisvest is, nu ze als minderjarige op een kamer verblijft in het bijzijn van andere mensen, maar zonder haar familie in Oeganda. Ook benadrukt ze dat haar stiefmoeder erkend vluchteling is in België, waardoor ze geen gezinsleven in Somalië kunnen onderhouden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij, die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept.

Artikel 8 van het EVRM definieert niet het begrip ‘gezinsleven’, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153).

In casu stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden heeft met haar gezinsleven dat ze nochtans voor het nemen van de bestreden beslissing had meegedeeld. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij een belangenafweging had moeten maken.

Een wettelijke en oprechte adoptie zal in beginsel gelijkstaan met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, zelfs indien het gezinsleven nog niet gevestigd is bij gebrek aan samenwonen of hechte banden tussen adoptiekind en de adoptieouders (EHRM 22 juni 2004, nrs. 78028/01 en 78030/01, *Pini e.a. v. Roemenië*, par. 136-148; EHRM 14 november 2013, nr. 19391/11, *Topčić-Rosenberg v. Kroatië*, par. 38). Het administratief dossier bevat geen stukken waaruit blijkt dat de verzoekende partij door de referentiepersoon geadopteerd werd.

Het administratief dossier bevat wel een stuk waaruit blijkt dat de biologische moeder van de verzoekende partij en haar zus op 19 augustus 2000 overleden is. De biologische vader van de verzoekende partij was de echtgenoot van de referentiepersoon. Doordat de biologische moeder van de verzoekende partij overleden is, werd de verantwoordelijkheid over de verzoekende partij en haar zus overgedragen aan de referentiepersoon door een rechtbank. Deze rechtbank duidde de referentiepersoon ook aan als stiefmoeder. Het administratief dossier bevat ook een ander stuk waaruit blijkt dat de biologische vader van de verzoekende partij sinds 24 juni 2002 verdwenen is. Samen met de biologische vader van de verzoekende partij had de referentiepersoon nog zeven kinderen. Doordat de biologische vader van de verzoekende partij verdwenen is, werd de verantwoordelijkheid over de zeven biologische kinderen, de verzoekende partij en haar zus overgedragen aan de referentiepersoon door een rechtbank. Noch in de bestreden beslissing, noch in de nota met opmerkingen wordt de echtheid van voormelde stukken betwist.

Of er tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon een *de facto* beschermenswaardig gezinsleven bestaat is een feitenkwestie waarbij onder andere rekening wordt gehouden met rol die de referentiepersoon speelde ten aanzien van de verzoekende partij en de hechtheid van de banden tussen het kind en de referentiepersoon (EHRM 27 april 2010, nr. 16318/07, *Moretti and Benedetti v. Italië*, par. 48-52). Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij meent dat ze *in casu* geen visum hoeft uit te reiken daar de verzoekende partij een asielaanvraag heeft ingediend in Oeganda, daar Somalische vluchtelingen gratis school kunnen volgen in Oeganda, daar er een grote Somalische gemeenschap is in Oeganda, daar ze deugdelijk gehuisvest zijn en dat hun situatie niet als voldoende hulpbehoevend kan worden gekwalificeerd. Ook meent de verwerende partij dat de verzoekende partij door haar familie vanuit het buitenland financieel kan onderhouden worden. Uit deze motieven blijkt niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het mogelijk bestaan van een beschermingswaardig familieleven tussen de verzoekende partij en haar stiefmoeder, de referentiepersoon, en dit in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In de nota met opmerkingen meent de verwerende partij dat er geen sprake is van een gezinsleven, nu *“Behoudens de vaststelling dat zij minstens sedert 3 jaar gescheiden leeft van haar stiefmoeder en dat in het administratief dossier enkel een document kan worden teruggevonden waaruit blijkt dat aan haar stiefmoeder enkele verantwoordelijkheden over verzoekster zouden zijn overgedragen, laat een vage bewering zonder dat andere concrete en gestaafde elementen worden aangebracht, niet toe vast te stellen dat er sprake is van een dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.*

Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat er sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, noch maakt zij aannemelijk dat er een band bestaat tussen de familie- of gezinsleden die voldoende hecht is om onder de toepassing van artikel 8 EVRM te vallen.”

De Raad wijst erop dat deze motivering niet terug te vinden is in de motieven van de bestreden beslissing. Daarenboven gaat de verwerende partij eraan voorbij dat de referentiepersoon een eerste keer de verantwoordelijkheid kreeg over de verzoekende partij en haar zus op 29 augustus 2000, omdat de biologische moeder van de kinderen sinds 19 augustus 2000 overleden is. Op 12 februari 2014 heeft de rechtbank opnieuw bevestigd dat de referentiepersoon de zorg en de verantwoordelijkheid draagt over de verzoekende partij en haar zus omdat hun vader sinds 24 juni 2002 verdwenen is. In dit document wordt de verzoekende partij en haar zus, naast hun zeven andere broers en zussen, vermeld. Immers, de referentiepersoon heeft samen met de biologische vader van de verzoekende partij nog zeven kinderen gehad. Deze elementen samen zijn het begin van bewijs van een gezinssituatie. Daarenboven gaat de verwerende partij eraan voorbij dat de zeven biologische kinderen van de referentiepersoon samen met de verzoekende partij en haar zus een aanvraag voor een visum lang verblijf in functie van de referentiepersoon vanuit Oeganda hebben ingediend. Deze 9 kinderen, die allemaal dezelfde biologische vader hebben, verbleven voor het nemen van de bestreden beslissing als minderjarigen samen in Oeganda. Uit de documenten opgenomen in het administratief dossier, waarvan

de echtheid niet wordt betwist en waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt, blijkt dat de verzoekende partij in Oeganda een asielaanvraag ingediend heeft. Deze asielaanvraag heeft de verzoekende partij samen met haar 8 broers en zussen ingediend. In hun asielaanvraag wordt ook aangegeven dat deze personen familieleden zijn, doch doet de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing abstractie van voormeld gegeven door enkel aan de zeven biologische kinderen van de referentiepersoon een visum uit te reiken en geen rekening te houden met het mogelijke gezinsleven van de verzoekende partij. Voor het nemen van de bestreden beslissing had een hulpverlener van een transit-huis namens de referentiepersoon contact opgenomen met de verwerende partij met de vraag of de verwerende partij bepaalde zaken nodig had, daar er bijkomende inlichtingen aan de ambassade gevraagd werden. In een e-mail van 3 maart 2015 geeft het CAW Oost-Vlaanderen ook aan dat de referentiepersoon de 9 kinderen samen opvoedt. Het dossier bevat meerdere elementen die het begin van bewijs vormen van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan enkel een document *“waaruit blijkt dat aan haar stiefmoeder enkele verantwoordelijkheden over verzoekster zouden zijn overgedragen.”* Het gegeven dat de referentiepersoon zonder haar stiefkinderen, maar evenmin zonder haar biologische kinderen, naar België gevlucht is en hier als vluchteling erkend werd, is op zichzelf geen voldoende element om het gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar stiefmoeder te weigeren. Immers, al de kinderen zijn samen in Oeganda gebleven, hebben daar samen een asielaanvraag ingediend en hebben kort nadat de referentiepersoon als vluchteling erkend werd in België gezamenlijk een visum lang verblijf aangevraagd.

In de nota met opmerkingen wordt gesteld dat: *“Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).*

Niets belet verzoekster een nieuwe aanvraag met het oog op het bekomen van een visum in te dienen en een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

“De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM . Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zich zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden.” (RvV, 9 februari 2010, nr. 38 367)

Verzoekster laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.

Het derde middel is niet ernstig.”

Voormelde motieven zijn niet terug te vinden in het administratief dossier of in de bestreden beslissing. Bijgevolg is deze motivering *post factum*. Een *a posteriori*-motivering in de nota met opmerkingen van de verwerende partij vermag niet een onregelmatigheid in de bestreden beslissing te herstellen.

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist van de gemachtigde van de staatssecretaris naar alle relevante feiten en omstandigheden die betrekking hebben op het voorgehouden privé- en gezinsleven van de verzoekende partij. Hoewel de gemachtigde van de staatssecretaris kennis had van bovenvermelde relevante feiten en omstandigheden aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij blijkt noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier enige afweging of enig onderzoek naar deze relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Er blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de specifieke feitelijke situatie van de verzoekende partij waarvan hij kennis had.

Waar in de aanloop naar, dan wel het geven van de bestreden beslissing geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij, kan de Raad *in casu* enkel vaststellen dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande het aangevoerde gezinsleven van verzoekende partij, zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM. In de mate dat

artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, is deze bepaling geschonden *juncto* de materiële motiveringsplicht in het kader van artikel 9 van de Vreemdelingenwet (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHMR 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68).

De middelen zijn in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 juni 2015 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS